

## PETR MAMULA – scénář k rozhlasové reportáži

***„Mě to pronásleduje, to jméno, celej život...“***

Petr Mamula se téměř celý svůj život potýká se svým příjmením, lidé se často domnívali, že je nějak spřízněn s nechvalně proslulým komunistou Miroslavem Mamulou. Tento častý omyl byl velmi nepříjemný, ale dalo se toho občas i využít.

***„Čůral jsem v noci v Michalský ulici, což se nesmělo, najednou mně někdo poklepal na rameno – dva policajti, že jo – říkal jsem si to zas bude průšvih – občanské průkaz – oni nic jinýho neuměli – teď to tam študovali a on říká – a! soudruh Mamula, já jsem říkal strýček, soudruh Mamula – buďte opatrný, tohleto se nemá.“***

Petr vyrůstal u prarodičů, jeho dědeček byl bělogvardějec, který do Československa utekl před ruskou revolucí v roce 1920. Narodil se na Žižkově, kde prožil celé dětství. A zažil ještě dohasínající atmosféru starých časů z první Československé republiky

V roce 1968 bylo Petrovi 12 let, přesto na tuto dobu rád vzpomíná a vnímá ji jako zásadní změnu svého života.

***„Ten osmašedesátý, i když to bylo krátký, tak najednou se prostě mohlo mluvit, najednou prostě nebyly ty dvě pravdy, co se říkaly doma a ta druhá, co byla oficiální.“***

Při výběru střední školy nešlo ani o to, co umíte a jaký máte talent, ale o hlavně o to, jaký máte původ – zda dělnický či úřednický, čím byli vaši rodiče i prarodiče a v době normalizace přibyla další podmínka.

***„Ale pak tam byla kolonka – politická příslušnost otce do roku 68 a po roce 68 a zatím byla závorka, i když je po smrti.“***

Po skončení střední školy hrozila Petrovi povinná vojenská služba. Vyhnout se vojně bylo snem většiny mladíků té doby.

Nakonec se mu po mnoha odkladech naštěstí podařilo získat vytouženou modrou knížku. Byla to doba, v níž bylo možné skoro všechno, doba, v níž jste mohli být kdykoliv za cokoliv v průšvihů. Prostě doba normalizace.

***„Když se na to vzpomíná, tak je to vzpomínka na mládí, tudíž krásný věci. Když to ale potom člověk bere, co se všechno kolem tohootalo a co se dělo, tak jediný slovo, co na to znám, byla to hnusná doba. Jeden velkej marasmus, prostě všichni šmelili, všichni prostě nějak příkrádali, když si chtěl bejt úspěšnej, tak jsi musel prostě znát doktora, zelináře, řezníka, automechanika.“***

Nakonec se Petrovi Mamulovi podařilo emigrovat do Německa. Ale to se psal rok 1989, který jemu i všem ostatním zásadně změnil život, přišla sametová revoluce a s ní demokracie.

***„Já jsem si půl život prožil za komančů v diktatuře, půlku života kopu v demokracii. I když je to teda hrůza na ně někdy koukat v tom parlamentu, to je někdy k pláči.“***

Dnešní generaci vidí střízlivě a bez předsudků. Po zkušenostech získaných cestováním po světě vzkazuje nám všem:

***„Nenechte si do toho kecat...A druhá věc – učit se jazyky. Ale hlavně se učit anglicky!“***